

Homilia del Prelat en l'ordenació sacerdotal de tres membres de la Prelatura

Us oferim el text complet de l'homilia que va pronunciar Mons. Xavier Echevarría, prelat de l'Opus Dei, en la cerimònia d'ordenació sacerdotal de tres diaques de la Prelatura al santuari de Torreciutat el 2 de setembre de 2012.

11/09/2012

Estimats germans i germanes.
Estimats ordenands. Fa pocs dies he rellegit unes paraules de sant Josepmaria en què parlava de la missió de l'Obra de Déu en el món i ens deia: ***som en un camí diví, on hem de seguir les petjades de Jesucrist, portant la nostra pròpia creu, la Santa Creu!: i Nostre Senyor espera que ens esforcem generosament, que ens sentim molt joiosos, cooperant amb sacrifici a què l'Obra es realitzi***[1].

Són molt apropiades aquestes consideracions per als qui, dins de pocs moments, rebran el sagrament del sacerdocí; i penso que també ho són per a tots els catòlics pel que fa referència al nostre comú servir l'Església Santa. Com afirmava el fundador de l'Opus Dei, la Prelatura és una petita part de l'Església i si no és per servir-la -afegia terminantment- ¡que es destrueixi!

En aquest diumenge, dia del Senyor, sabent-nos cada un membres del cos místic de Jesucrist, donem gràcies a Déu per l'ordenació presbiteral d'aquests tres germans nostres i, al mateix temps, preguem ferventment a la Trinitat Santíssima que desperti en cadascuna i en cada un dels que aquí ens trobem, en aquest santuari de la Mare de Déu, un sentit de l'ànima sacerdotal profund i eficaç, que a tots se'ns ha infós pel sagrament del baptisme.

Ponderem que som portadors de Crist, i aquesta responsabilitat santa, perquè Déu ha volgut comptar amb nosaltres, ens ha d'empènyer a tractar més de prop Jesucrist, a conèixer-lo amb més intimitat i a donar-lo a conèixer. Res més llunyà a aquesta confiança que el Cel ens mostra, que una actitud passiva o de desentesa. Cal que ens esforcem cada dia per deixar més espai a Déu en les nostres ànimes -diria que aquest

espai ha de ser total-, per posar-nos en condicions de transmetre al món, i més concretament als nostres parents, als nostres companys de feina, a les nostres amistats, la incomparable alegria de la nostra condició de fills de Déu, i també perquè, per ell -per Crist-, amb Ell i en Ell -com resem en la doxologia final de la pregària eucarística- maldem per transformar en tasca divina els diferents quefers que ens ocupen.

Jesucrist va demanar als dotze Apòstols: *aneu per tot el món i prediqueu l'Evangelí*^[2]. És una exhortació que també s'adreça a nosaltres, cap exclòs; una tasca que podem fer -no és difícil, però exigeix lluita- amb un capteniment coherent amb la gràcia que contínuament Déu ens infon. No ho dubtem; si actuem així, si donem testimoniatge de la nostra fe, sense respectes humans, no poques persones ens preguntaran

sobre el motiu de la nostra actitud o se sentiran interpel·lades, i trobarem força oportunitats de donar raó de la nostra esperança, de transmetre el tresor de la fe. Com ja sabem, el papa Benet XVI ha convocat l'Any de la Fe, amb la carta apostòlica *Porta fidei*, no només per al nostre benefici personal, sinó perquè descobrim o recordem a la gent el goig que tots som fills de Déu, i que a tots ens crida a la seva amistat. Així s'expressava en aquest document, recollint unes paraules pronunciades en l'homilia de l'inici del seu pontificat:

L'Església en el seu conjunt, i dins d'ella els pastors, com Crist, han de posar-se en camí per rescatar els homes del desert i conduir-los al lloc de la vida, cap a l'amistat amb el Fill de Déu, cap a aquell que ens dóna la vida, i la vida en plenitud[3].

Molt a propòsit ve el text de l'evangelí de sant Joan, tot just

proclamat. Jesucrist ens diu que Ell és el bon pastor i que ha donat la vida per les seves ovelles. Sant Josepmaria, amb molta freqüència, comentava aquestes paraules que el Mestre va dedicar al bon pastor. S'adreçava als fidels de l'Opus Dei, però no excloïa els altres catòlics, ciutadans com els membres de la Prelatura. Puntualitzava que tots, a l'Església, som ovella i pastor; i amb aquesta afirmació volia assenyalar que, en ser els batejats continuadors en el temps de la missió de Jesucrist, a tots ens competeix -d'acord amb el sacerdoci ministerial o amb el sacerdoci comú dels fidels-ser servidors dels altres, donant exemple amb la nostra conducta i amb la nostra formació doctrinal. Perquè si llegim habitualment i amb pietat els Evangelis, si els fem vida de la nostra mateixa vida, ens proposarem prestar amb generositat ajuda espiritual, també la humana al nostre abast, a qui amb nosaltres conviu,

conscients alhora que -per la comunió dels sants-, des d'on ens trobem podem enviar sang arterial -ajuda espiritual provinent de la sang vivificadora de Crist- a tota la humanitat.

Tot això que acabo de comentar no ha de quedar en una simple il·lusió, en una llum de bengala, que llueix per un moment i desapareix sense deixar rastre. El papa Benet XVI repeteix sense defallir que Déu vol servir-se dels sants per propagar la força salvadora que Jesucrist, enviat del Pare, ha portat a la humanitat de tots els temps, la Bona Nova que sempre serà actual i eficaç. Per tant, si cadascuna i cadascun de nosaltres s'esforça a caminar lleialment amb el Mestre, serem bons pastors i sortirem, amb contínua i sencera disponibilitat, a la recerca de les ànimes, persuadits de la transcendència de la nostra vida cristiana, ja que, com no deixava de

repetir sant Josepmaria, quan la sembra és de santedat, res no es perd[4].

Desitjo ara adreçar-me a vosaltres tres, fills estimadíssims, escollits per Jesucrist per ésser continuadors en el temps del seu únic sacerdoti. Heu respost lliurement a aquesta crida i, perquè descobriu cada dia la urgència d'aquest compromís, es fa molt necessària la vostra constància per ser molt humils, demanant també aquesta virtut per a tots els sacerdots i seminaristes del món, tenint molt present que el summe sacerdot , Jesucrist, ha vingut a aquesta terra nostra per servir, i no per ser servit. Recordeu seva invitació clara, terminant: *discite a me..., apreneu de mi, que sóc benèvol i humil de cor*[5]. Us suggereixo que mireu cada dia, amb repetida freqüència i amb devoció, el santcrist -el llibre on rau tota ciència, afirmava sant Tomàs d'Aquino-,

perquè hem d'anar endavant per el mateix camí d'abnegació total que Crist va recórrer. En lliurar l'hòstia sobre la patena i el calze, escoltareu: *rep l'ofrena del poble sant per presentar-la a Déu. Considera el que realitzes i imita el que commemoraràs, i conforma la teva vida amb el misteri de la creu del Senyor.* No decaiguem en complir aquesta proposta.

El sant pare Benet XVI, a la carta per convocar un any sacerdotal ens va escriure: "*El sacerdoci és l'amor del cor de Jesús*", repetia ben sovint el sant rector d'Ars. Aquesta commovedora expressió ens dóna peu per reconèixer amb devoció i admiració l'immens do que suposen els sacerdots, no sols per a l'Església, sinó també per a la humanitat mateixa. Tinc present tots els preveres que amb humilitat repeteixen cada dia les paraules i els gestos de Crist als fidels cristians i al

món sencer, identificant-se amb els seus pensaments, desitjos i sentiments... I més endavant apuntava el Papa: **Tots els sacerdots hem de considerar com adreçades a nosaltres aquelles paraules que ell -sant Joan Maria Vianney- posava en boca de Jesús:**

"encarregaré als meus ministres que anunciïn als pecadors que estic sempre disposat a rebre'ls, que la meva misericòrdia és sempre infinita"[6]. Us demano que mediteu aquestes idees, i que rellegiu aquesta carta, que tant bé farà a la vostra ànima i us ajudarà a exercir molt rectament el vostre ministeri, en servir amb el sagrament de la penitència tots els que s'apropin al vostre confessorari.

En imposar-vos les mans per transmetre el do del sacerdocí de Crist, el cor i el poble entonaran l'himne *Veni Creator*. Acudiu al Paràclit amb pietat profunda, perquè

es gravi en la vostra ànima que amb aquest sagrament sereu, d'una manera especial, un altre Crist, i com afegia sant Josepmaria: el mateix Crist. No suposa aquesta afirmació una gosadia temerària, perquè llegim als Evangelis, no poques vegades i de diferents maneres, les precisions del Mestre: "*qui a vosaltres escolta, a mi em sent*", "*feu això en memòria meva*", "*aneu en el meu nom*". Desitjo afegir que, a la santa Missa, sereu el mateix Crist, i que sereu ministres per distribuir al poble de Déu el cos i la sang de l'Unigènit, a més que en el sagrament de la penitència el Senyor es servirà de vosaltres, sent Ell mateix qui perdona, per rentar les ànimes dels pecats.

Vull pregar-vos també que tingueu molt present que "no hi ha Església sense eucaristia, i no hi ha eucaristia sense l'Església". Vosaltres, a partir d'aquest dia, passeu a ser de manera primordial guardians fidels d'aquest

do inefable, en el qual el mateix Jesucrist fa sacramentalment present el sacrifici de la creu, i roman ocult en els tabernacles del món, esperant certament que l'acompanyem tots i molt concretament els seus sacerdots. Tingueu cura zelosament de la litúrgia, sense acostumar-vos mai a celebrar les funcions de l'altar, i de manera especialíssima la santa Missa. Celebreu-la amb pietat i recolliment: no es tracta de fer espectacle, però no oblidem que el poble mira i aprèn del culte que els ministres de Déu tributem el Senyor. Demanem de manera expressa al nostre Pare, que fins al final de la seva vida es va esforçar per créixer en l'amor des que començava el sant sacrifici fins al *ite, Missa est*. Pondereu moltes vegades aquell crit d'un bisbe sant, del qual el nostre Pare es va fer ressò a *Camí: tracteu-me'l bé!*[7].

No oblideu, fills estimadíssims, que rebeu l'ordenació sacerdotal per servir l'Església, totes les ànimes, i més directament les dones i els homes de la Prelatura, en la qual els sacerdots i els laics componem una unitat orgànica que hom no pot separar, perquè es destruiria el camí de santedat personal que Déu ens demana, i també l'eficàcia apostòlica de l'Opus Dei, en el món sencer, al servei de l'Església santa.

Sigueu sempre molt lleials al Pontífex Romà, sigui qui sigui; estimeu tots els bisbes, successors dels Apòstols, i el vostre ordinari, el bisbe i prelat de l'Opus Dei; estimeu els sacerdots de cada diòcesi, i pregueu amb constància al Senyor que envii molts operaris a l'Obra i tota la seva collita: nombrosos seminaristes decidits a cercar la santedat i també vocacions a la vida consagrada.

Pensant en com sant Josepmaria va estimar -i ara des del Cel estima- els pares i germans de les seves filles i fills, felicito de tot cor els que formeu la família de cada un dels tres nous sacerdots. Doneu gràcies a la Trinitat Santíssima, recolzats en la intercessió de la Mare de Déu, nostra Senyora dels Àngels, perquè protegeixi aquests fills en la seva nova etapa de servei a l'Església i a les ànimes.

En aquest temple tot ens parla de l'amor de Déu i de la seva Mare a cadascuna i a cada un de nosaltres: el sagrari amb Jesús sacramentat que contemplem a l'òcul del retaule, les escenes de la vida del Senyor i de santa Maria, la imatge de la Mare de Déu de Torreciutat, el digne i ampli presbiteri amb la imatge adorant del fundador de l'Opus Dei, i fins les mateixes parets de maó. Cada element és una invitació a que pensem que tots som temple de Déu

i, recollint la idea de sant Josepmaria apuntada a *Camí*, de la mateixa manera que els grans edificis-aquest santuari també-, s'han aixecat maó a maó, considerem que cada detall de la nostra vida pot i ha de ser un continu adorar Déu nostre Senyor.

No puc concloure sense pregar-vos a tots que, cada dia, surti de les nostres ànimes una oració fervorosa, acompanyada de generosos sacrificis, per la persona i intencions del Papa, pels bisbes -pel meu germà el bisbe de Barbastre-, pels preveres, i per aquesta humanitat de la qual formem part.

Sigui lloat Jesucrist.

.....

[1] Sant Josepmaria, *Carta 11-III-1940*.

[2] *Mc* 16, 15.

[3] Benet XVI, *Homilia en la Missa d'inici de pontificat*, 24-IV-2005.

[4] Cf *Camí*, 651.

[5] *Mt*, 11, 29.

[6] Benet XVI, *Carta per a la convocatòria d'un any sacerdotal*, 16-VI-2009.

[7] Cf *Camí*, 531.